

Попри це, ціннісний підхід дає численні переваги для студентів, адже він допомагає їм глибше розуміти як історію, так і своє місце в суспільстві. Коли студенти вивчають історію з урахуванням цінностей, вони починають бачити не лише події, але й мотивації та наслідки.

Отже, ціннісний підхід у вивченні історії відіграє важливу роль у формуванні критично мислячої особистості, здатної глибше розуміти як минуле, так і сучасність. Завдяки акценту на моральних та етичних аспектах, студенти вчаться аналізувати події не лише як набір фактів, але як явища з глибинним значенням і наслідками. Це сприяє їхньому особистісному зростанню, допомагаючи формувати ціннісні орієнтири та відповідальне ставлення до суспільства. У сучасному світі, де критичне мислення є надзвичайно важливим, ціннісний підхід стає необхідною складовою освітнього процесу.

Література

1. Ільїн В.В. Memory studies: від пам'яті до забуття – Проблеми всесвітньої історії. – 2020.
2. Лях С. Р. Методологія історії: класика і практика : навчальний посібник. – Запоріжжя : Видавничий дім «Гельветика», 2021.

Вплив культури «швидкого успіху» на свідомість особистості та її здатність до наукового розвитку

*Максим РИБНИЦЬКИЙ, здобувач III освітньо-наукового ступеня (PhD)
Науковий керівник тез – Наталя БІЛЬЧУК, кандидат філос. наук, доцент
Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського
«Харківський авіаційний інститут»*

У сучасному світі, де інформаційні потоки визначають багато аспектів нашого життя, важливо розуміти, як зовнішні впливи формують наші переконання, цінності та поведінку. Сучасне суспільство характеризується стрімкими змінами ціннісних орієнтацій, що безпосередньо впливає на мотивацію та здатність людей до навчання і зайняття наукою. Ці зміни відбуваються під значним впливом медіа, соціальних мереж та культури споживання, які формують нові моделі поведінки та взаємодії в суспільстві. У цьому контексті зростає роль здатності до розвитку, що дозволяє особистості адекватно аналізувати інформацію, робити обґрунтовані вибори та вирішувати складні життєві завдання.

Культура «швидкого успіху» в сучасному суспільстві стає дедалі більш проникливою, часто представляючи успіх як результат швидких і легких дій без необхідності глибоких знань чи тривалої праці. Ця ілюзія легкого успіху активно просувається через різноманітні медіа-платформи та соціальні мережі, де історії про «саморобних мільйонерів» або «швидкі стартапи» стають вірусними, викликаючи значний суспільний резонанс [1].

Ця культура впливає на особистісний розвиток, особливо молоді, яка починає сприймати освіту як вторинну потребу, а не як основу для майбутнього професійного та особистісного зростання. Віра в те, що успіх може бути швидким і легким, зменшує мотивацію до довготривалого самовдосконалення

та навчання. Це призводить до зниження загального рівня компетентності та критичного мислення, оскільки глибоке розуміння та аналітичні навички вимагають часу та зусиль для їх розвитку.

Проблема полягає також у тому, що така культура створює нереалістичні очікування щодо життєвих досягнень, що може призвести до розчарування та психологічних проблем, коли очікувані «швидкі» результати не вдається досягти. Нестабільність та стрес, які супроводжують невдачі в «швидкому успіху», можуть мати довготривалі негативні наслідки для психічного здоров'я особистості. Фінансовий успіх часто вважається остаточним маркером вдачі, що значно впливає на сприйняття особистісного та професійного успіху. Матеріальне багатство стає основним індикатором успіху, в той час як інші важливі аспекти життя, такі як освіта, наукові досягнення та культурний розвиток, часто залишаються в тіні.

Цікаві думки викладені у [2], де автор звертає увагу на внутрішні протиріччя коли людина спостерігаючи за соціальними мережами успішних людей проектує їх на себе та задає питання – «Чому не я?». Значну частину життя молоді люди проводять в соціальних мережах, в той же час в більшості випадків це змушує їх почуватись погано та страждати від заздрості. Автор наголошує, що порівнювати себе потрібно з собою вчорашнім і не порівнювати з особистостями з соціальних мереж.

Ця тенденція має глибокі коріння в культурі споживання, де важливість і цінність особистості оцінюється через її здатність володіти певними матеріальними благами. Такий підхід призводить до недооцінки освіти та наукових досягнень, які не завжди мають безпосередній фінансовий результат, але є критично важливими для довгострокового розвитку суспільства та індивідуального зростання.

Проблема недооцінки освіти та культурного розвитку безпосередньо пов'язана з кризою мотивації в навчанні та науковій діяльності. Сучасна культура «тут і зараз» формує очікування швидких результатів, що впливає на довготривалі процеси освіти та наукових досліджень, які вимагають часу, терпіння та наполегливої праці.

Сучасне виховання та система стимулів будується на покаранні, або зовнішньому заохоченні. Тоді як найсильніша мотивація – це мотивація яка йде зсередини людини. У [3] проводиться критичний аналіз таких мотиваторів як покарання та зовнішня винагорода, та відмічають їх негативні сторони та неефективність. В той же час робота з внутрішніми стимулами виноситься на перший план, та описується методика розвитку внутрішніх мотиваторів та їх підсилення, що порівнюється з тренуванням м'язу завдяки фізичним вправам.

Відсутність стимулів для довготривалої праці ускладнює залучення молоді до наукових досліджень та академічних занять. Це створює ризик втрати потенціалу для глибоких інновацій та розвитку, які є ключовими для прогресу суспільства.

Література

1. D. Sornette, S. Wheatley та P. Cauwels, «THE FAIR REWARD PROBLEM: THE ILLUSION OF SUCCESS AND HOW TO SOLVE IT,» *Advances in Complex Systems*, p. 1950005, 2019. .
2. G. Sabatier, «Success Isn't About Money, It's About Peace,» 11 May 2022. [Онлайновий]. Доступ: <https://grantsabatier.com/success-isnt-about-money-its-about-peace/>. [Дата звернення: 21.10.2024].
3. B. Ballinger, «Why Is This Generation of Young People SO Unmotivated? Because They're Missing These Three Important Daily Elements,» [Онлайновий]. Доступ: <https://modernparentingsolutions.org/why-is-this-generation-of-young-people-so-unmotivated-because-theyre-missing-these-three-important-daily-elements/>. [Дата звернення: 21.10.2024].

Якість викладання:

пошук балансу між стандартизацією та невимірюваністю

Світлана ШИРОКА, канд. філос. н., доцент

Георгій ПІВЕНЬ, старший викладач

Національний аерокосмічний університет імені М.С Жуковського

«Харківський авіаційний інститут»

Викладання, безсумнівно, є однією з ключових професій, що виконують важливі соціальні функції, інтегровані у загальне функціонування суспільства. Воно формує світогляд, культуру, моральні принципи та знання, які стають фундаментом розвитку кожної особистості й суспільства загалом. Саме тому викладання часто розглядають через призму таких основоположних категорій, як соціальна справедливість, рівність, доступність і економічна ефективність. З огляду на це більшість освітніх установ надають великого значення підвищенню якості викладання, впроваджуючи нові підходи й стандарти для оцінювання цього процесу. Проте навіть найкращі методики нерідко стають предметом запеклих дискусій, оскільки якість викладання має багатогранну природу, яка складно піддається однозначному вимірюванню.

Одним із найпоширеніших сучасних підходів до оцінювання якості навчання є система стандартизації. Вона дозволяє створити чіткі критерії, які спрощують аналіз результативності роботи викладачів. Стандарти сприяють формуванню єдиного підходу до оцінки професійної діяльності, що особливо важливо у великих системах освіти. Однак, попри всі переваги, стандартизований підхід має суттєві обмеження. Він часто ігнорує індивідуальні особливості педагогічного процесу, а також моральний, емоційний і творчий аспекти діяльності викладача. Адже викладання — це не лише передача знань, а й мистецтво надихати, взаємодіяти й підтримувати розвиток особистості.

Публічні дискусії про справедливість, рівність і доступність освіти нерідко фокусуються на тому, наскільки адекватно стандарти відображають справжню якість викладання. Це питання є складним через філософську природу поняття якості, яка нерозривно пов'язана з контекстом і суб'єктивним досвідом учасників навчального процесу. Як зазначав філософ Мартін Гайдеггер, «пізнання можливе лише через розуміння буття» [1, с. 32]. У